

ÎNCHEIERE

15 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului
Judecători

Valeriu Doagă
Sveatoslav Moldovan, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Transimex”, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Transimex” împotriva lui Didenco Grigore privind încasarea prejudiciului material și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016,

C O N S T A T Ă :

La 15.07.2013, SRL „Transimex” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Grigore Didenco, solicitând încasarea prejudiciului material în mărime de 171 189 lei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, între SRL „Transmimex” în calitate de angajator și Grigore Didenco, în calitate de angajat, a fost încheiat la 02.01.2012 un contract individual de muncă, în baza căruia ultimul a fost angajat în calitate de șofer. Ulterior părțile au încheiat un contract de răspundere materială, în baza căruia Grigore Didenco și-a asumat răspunderea materială deplină pentru neasigurarea integrității sau distrugerea bunurilor încredințate acestuia întru executarea obligațiilor sale. La 23.03.2012, pe traseul Herson-Cherci a avut loc un accident rutier, cu implicarea autovehiculului de model Volvo FH12430, cu nr. de înmatriculare LP AG 474, la volanul căruia se afla Grigore Didenco și semiremorca de model MAGYAR, cu nr. de înmatriculare C AS 249, tractată de autovehiculul de model Volvo, cu nr. de înmatriculare C KN 429, la volanul căruia se afla Șendrea S.

În urma accidentului a fost distrus autovehiculul de model Volvo FH12430, cu nr. de înmatriculare LP AG 474, care aparține cu drept de proprietate SRL „Transimex”, iar vinovat de producerea accidentului se face Grigore Didenco. Raportul de evaluare a pagubei nr.921/08A din 20 august 2012, efectuat de către SRL „ExautoPlus”, indică costul mediu de piață a unui automobil analogic ca fiind de la 9 000 euro și pînă la 12 000 euro, în mediu 11 250 euro, ceea ce conform cursului valutar al BNM în valuta națională la ziua examinării constituie – 171 189 lei. Conform tehnologiei de recondiționare a autovehiculelor avariate, automobilul Volvo FH12340 cu n/î LP AG 474 nu este rațional de reparat, deoarece valoarea cheltuielilor depășește esențial valoarea de piață a unui automobil analogic. Avînd în vedere faptul că pîrîtul are încheiat contract de răspundere materială deplină,

reclamantul consideră că pârîtul urmează să restituie prejudiciul material în mărime de 171 189 lei.

Cere reclamantul încasarea de la pârît a prejudiciului în mărime de 171 189 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărîrea Judecătorei Orhei din 11 iulie 2014, acțiunea a fost admisă, fiind dispusă încasarea de la Didenco Grigore în beneficiul SRL „Transimex” prejudiciul material cauzat în urma accidentului rutier în suma de 171 189 lei, cheltuielile pentru taxa de stat în suma de 1 000 lei și pentru asistență juridică 3000 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a aplicat prevederile art. 14 alin. (1), 1398 alin. (1) Cod civil și art. 333 alin. (1), 337 și 338 alin. (1) Codul muncii, menționînd că pârîtul se face vinovat de cauzarea prejudiciului reclamantului.

La 11.08.2014, Grigore Didenco a depus cerere de apel împotriva hotărîrii primei instanțe, solicitînd casarea hotărîrii Judecătorei Orhei din 11 iulie 2014 cu emiterea unei noi hotărîri privind respingerea acțiunii.

În motivarea apelului a indicat că, instanța a considerat probată vinovăția lui în comiterea accidentului în baza unor probe ce nu au fost administrate corespunzător, precum și nu este confirmată autenticitatea respectivelor probe. Consideră că instanța nu a elucidat toate aspectele pricinii, iar soluția dispusă nu este argumentată corespunzător. Menționează că în esență eroarea aparține angajatorului, care nu a verificat mijlocul de transport, iar de către agenții constatatori s-a confirmat că sistemul de frînare era defect, ceea ce și urmează a fi pus în seama angajatorului. Or, acesta nu a dispus verificarea corespunzătoare a autoturismului, iar per final a avut loc accidentul rutier.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, a fost admis apelul declarat de Didenco Grigore, casată hotărîrea Judecătorei Orhei din 11 iulie 2014 și a fost emisă o hotărîre nouă prin care a fost admisă parțial acțiunea SRL „Transimex” cu încasarea de la Didenco Grigore în beneficiul SRL „Transimex” prejudiciul cauzat în limita a 3 salarii medii lunare. În rest, cererea de chemare în judecată a SRL „Transimex” împotriva lui Didenco Grigore privind încasarea prejudiciului material și a cheltuielilor de judecată, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a invocat prevederile art. 336, 339 Codul muncii, Nomenclatorul funcțiilor și lucrărilor pentru care se instituie răspunderea materială deplină, aprobat prin HG nr. 449 din 29.04.2004, menționînd că nu poate fi reținută răspunderea materială deplină a angajatului pentru prejudiciul cauzat.

Considerînd ilegală decizia instanței de apel, la 20.04.2016, SRL „Transimex” a contestat-o cu recurs, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016 și menținerea hotărîrii Judecătorei Orhei din 11 iulie 2014.

În argumentarea recursului, recurentul a invocat că instanța de apel a examinat superficial cauza, nu a dat apreciere probelor concludente și pertinente anexate la dosar și nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Examinînd temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificînd motivele de casare invocate în cererile de recurs, completul atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele ierarhic inferioare au apreciat înscrisurile probatoare și au constatat circumstanțele cauzei. În viziunea recurentului, instanța de apel a examinat superficial cauza, nu a dat apreciere probelor concludente și pertinente anexate la dosar și nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează că, recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare minuțioasă de către instanța de apel, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolului 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admitere a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificîndu-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, Colegiul constată că argumentele invocate de recurent nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC RM cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe cînd în recursul declarat de SRL „Transimex”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Transimex” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC al RM, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

D I S P U N E:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Transimex”.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului

Valeriu Doagă

Judecători

Sveatoslav Moldovan

Iuliana Oprea